

06.10.2006 tm 08.10.2006
nederlandse dansdagen.Maastricht
www.nederlandsedansdagen.nl
t 043 350 55 55

walking on sunshine

Programma 2006

Nederlandse Dansdagen

vr 06.10.2006

- 18:30u – 20:30u Theater aan het Vrijthof
Diner
- 21:00u Theater aan het Vrijthof
Gala van de Nederlandse Dans
– Nederlands Dans Theater I
– David Zambrano
– Galili Dance
– Nederlands Dans Theater III & Rotterdamse Dansacademie
-

za 07.10.2006

- 10:00u Theater aan het Vrijthof
Gesprek van de dag
- 12:00u / 14:30u Piazza Céramique
THUIS
Toneelacademie
Dubbelprogramma
– Pere Faura
– Dansgroep Krisztina de Châtel
- 14:30u / 17:00u Derlon Theater
– André Gingras
- 17:00u Huis van Bourgondië
Opening Limburgse Dansweek – Station Zuid
- 18:00u – 20:00u Theater aan het Vrijthof
Diner
- 18:30u Theater Kumulus
– Boukje Schweigman
- 20:15u Theater aan het Vrijthof
Feestprogramma
– Scapino Ballet Rotterdam
– Dance works Rotterdam
– Leine & Roebana
-

zo 08.10.2006

- 10:00u Theater aan het Vrijthof
Gesprek van de dag
- 12:00u / 14:30u Piazza Céramique
THUIS
Theater Kumulus
– Boukje Schweigman
- 13:00u Derlon Theater
– Ann Van den Broek
- 13:00u Huis van Bourgondië
Limburgse Dansweek – Station Zuid
- 14:30u Theater aan het Vrijthof
– Nanine Linning
Uitreiking Prijs Nederlandse Dansdagen Maastricht
- 17:00u – 19:00u Theater aan het Vrijthof
NPS Arena
-

Inhoud

Inleiding	03
Interview selectiecommissie Leontien Wiering	04
Gala van de Nederlandse Dans	06
– Nederlands Dans Theater I	09
– David Zambrano	11
– Galili Dance	13
– Nederlands Dans Theater III & Rotterdamse Dansacademie	15
Interview selectiecommissie Simon Dove	16
Dubbelprogramma	19
– Pere Faura	19
– Dansgroep Krisztina de Châtel	21
– André Gingras	23
Interview selectiecommissie Samuel Wuersten	24
Feestprogramma	27
– Scapino Ballet Rotterdam	27
– Dance Works Rotterdam	29
– Leine & Roebana	31
Interview selectiecommissie Luuk van Eijk	32
– Ann Van den Broek	35
– Boukje Schweigman	37
– Nanine Linning	39
– Prijs van de Nederlandse Dansdagen Maastricht	41
– THUIS	43
– Movement[s]	45
– Fairy Tales Reconfigured – installatie	47
– Opening Limburgse Dansweek – Station Zuid	48
– Limburgse Dansredactie	49
– Maastricht Danst!	51
Festivalinformatie	52
– Organisatie	54
– Colofon	55

Inleiding

De Nederlandse dans heeft vele gezichten. De sterke traditie van virtuoze dans is de afgelopen decennia verrijkt met werk van choreografen die hele andere wegen bewandelen. Abstract of theatraal, pure lichaamstaal of mengvormen met tekst en video, de verscheidenheid van de dans is groot.

Voor het eerst dit jaar werd de selectie van de Nederlandse Dansdagen gemaakt door personen die vanuit hun functie een bepaalde visie op de kunstvorm laten zien. Vier festivaldirecteuren, Samuel Wuersten, Simon Dove, Luuk van Eijk en Leontien Wiering, reisden stad en land af om alle Nederlandse premières aan hun oordeel te onderwerpen. De dialoog die de vier dansprogrammeurs met zeer uiteenlopende ideeën over dans aangingen, resulteerde in het programma van de Nederlandse Dansdagen. Het is een afspiegeling van hun gezamenlijke visie op de Nederlandse dans.

Welke voorstellingen had u niet mogen missen? Waarom springen deze choreografieën eruit? Wat zijn opvallende ontwikkelingen in het dansveld?

Wij nodigen u van harte uit om in de Nederlandse dans te duiken.

De NPS zendt op zondag 08.10.2006 van 17.00 tot 19.00u een live programma over de Nederlandse Dansdagen uit op Nederland 3.

There are many faces to dance in the Netherlands. In recent decades, the strong tradition of virtuoso dance has been enriched by the work of choreographers who take very different paths. Abstract or theatrical, pure body language or combinations with text and video - the variety seen in the dance landscape in the Netherlands is wide.

For the first time this year, the selection for the Nederlandse Dansdagen was made by people who have a particular vision on the art form, on the basis of their position within the dance world. Four festival directors travelled the length and breadth of the country to cast a critical eye over all this year's Dutch premieres.

The dialogue between the four dance programmers, who together represent an extremely broad spectrum of ideas about dance, resulted in the programme of the Nederlandse Dansdagen. This in turn is a reflection of their communal vision of Dutch dance.

Which productions were not to be missed? What makes these choreographies stand out? What striking developments have taken place in the field of dance?

We hereby invite you to immerse yourself in the world of Dutch dance, during these Nederlandse Dansdagen.

On Sunday, 08.10.2006 from 17:00 to 19:00 hours, NPS will broadcast a live programme on the Nederlandse Dansdagen on the Nederland 3 channel.

Leontien Wiering – Nederlandse Dansdagen

Leontien Wiering stelt sinds vijf jaar het programma van de Nederlandse Dansdagen samen met een wisselende selectiecommissie. Als onafhankelijk producent is zij de stuwende kracht achter verschillende initiatieven in de dans. 'Dans heeft een kwetsbaarheid als kunstvorm. Het is een samenspel van factoren dat niet volledig te regisseren valt, maar afhankelijk is van de chemie tussen publiek en dansers op de avond zelf. Als dat werkt, kan een voorstelling echt boven zichzelf uitstijgen. Dat fascineert mij.'

Wiering koos aanvankelijk voor een professionele carrière als danseres maar besloot een aantal jaren na haar afstuderen aan de Rotterdamse Dansacademie om haar ambities te verleggen. Ze begon een nieuwe studie en werkte daarnaast als dansprogrammeur bij Theater Kikker in Utrecht. 'Mijn perspectief op de dans veranderde in die tijd omdat ik ervoer hoe dansvoorstellingen iets over de wereld om mij heen vertelden. Dans raakt voor mij aan een enorme verbeeldingskracht. Het laat veel ruimte voor de eigen interpretatie en spreekt mij daarom meer aan dan andere kunstvormen zoals theater of film.' Wiering wilde dat met haar publiek delen. 'Ik vind het heerlijk wanneer een kunstenaar de wereld voor mij terugbrengt tot een bepaalde essentie. Daar blijf ik naar op zoek.

Tijdens het programmeren kwam de eerste fase waarin ik me afvroeg: Wat is de relatie tussen dans en publiek? En wat doet dans met het publiek?' Meer dan tien jaar later houden die vragen haar nog dagelijks bezig. 'Een belangrijk deel van mijn functie nu is het vinden van nieuw publiek voor dans. Het idee dat iedereen een lichaam heeft en daardoor een universele lichaamstaal in de moderne dans kan herkennen, vind ik een overschatting. Veel publiek kan die taal misschien niet lezen. Daarin hebben we nog veel te veroveren als danssector.' Dat het publiek ook voor de danskunstenaars een steeds grotere rol gaat spelen juicht Wiering toe. 'Ik zie in de Nederlandse dans dat er een verschuiving plaatsvindt van de nadruk op de kunstvorm en het eigen maakproces, naar de relatie met en de ervaring van het publiek. Dat is erg interessant want daarin ligt de toekomst van de dans'.

In de selectie van de Nederlandse Dansdagen noemt Wiering een aantal sprekende voorbeelden van jonge makers die op deze manier te werk gaan. 'In Cry Love van Nanine Linning wordt een mooie poging gedaan om het publiek op verschillende niveaus emotioneel aan te spreken en als het ware mee te trekken in een belevenis. Choreografe Ann Van den Broek doet dat op een heel andere manier. Met FF+Rew zet zij een beklemmend stuk neer. Je zit een uur lang op het puntje van je stoel.' Maar ook de keuze voor de voorstelling Tar and Feathers van Jiri Kylián vindt zij van belang voor de selectie, 'het is een voorstelling die representatief is voor het hoge niveau van de Nederlandse dans.'

Leontien Wiering has compiled the programme of the Nederlandse Dansdagen for the past five years, in cooperation with a varying selection committee. As an independent producer, she is the driving force behind a range of initiatives in the world of dance. 'Dance as an art form has a vulnerability. It is a combination of factors that cannot fully be directed, but depends on the chemistry between the audience and the dancers on the night. Only if this works, can something really transcend itself. This fascinates me.'

Wiering initially chose a career as a professional dancer, but decided to switch ambitions a few years after graduating from the Rotterdamse Dansacademie. She chose a different course and also worked as the dance programmer for Theater Kikker in Utrecht. 'My perspective on dance changed during that period, because I experienced how dance productions said something about the world surrounding me. For me, dance engages with a tremendous power of imagination. It allows a great deal of scope for your own interpretation and, for that reason, appeals to me more than other art forms such as theatre or film.' Wiering wanted to share this with her audiences. 'I love it when an artist reduces the world to a certain essence. I am always looking for this. The first phase happened while I was programming at Kikker, and I wondered: What is the relationship between dance and the audience? And what does dance do with the audience?' More than ten years later, she finds these questions as relevant as ever.

'An important part of my role now is to find new audiences for dance. I think the idea that everyone has a body and therefore can recognise a universal body language in modern dance is overstating the case. A lot of people may be unable to read this language. We in the dance sector have a long way still to go in this respect. Wiering applauds the fact that the

audience is playing an ever-increasing role for dance artists.

'I can see a shift taking place in Dutch dance, from the emphasis on the art form and the creative process, to the relationship with and the experience of the audience. This is very interesting, and points the way to the future of dance.' Wiering refers to a number of prominent examples of young makers working in this way in the selection for the Nederlandse Dansdagen. In *Cry Love* by Nanine Linning really good attempt is made to appeal to the audience emotionally on different levels, and to really involve them in a experience, as it were. Choreographer Ann Van den Broek does this in a very different way. With *FF+Rew* she has created a oppressive piece. You are perched on the edge of your seat for an hour.' However, she also considers the choice of *Tar en Feathers* by Jirí Kylián in terms of the selection. 'It is a good production, representative of the high level of Dutch Dance.'

Gala van de Nederlandse Dans

Jirí Kylián – Wings of Wax – Nederlands Dans Theater I

David Zambrano – Soul Project – DWA

Itzik Galili – For Heaven's Sake – Galili Dance

Jirí Kylián – A Way A Lone – Nederlands Dans Theater III + Rotterdamse Dansacademie
Uitreiking Zwanen

Theater aan het Vrijthof – vr 06.10.2006 – 21:00u – €22,50

Tijdens het Gala van de Nederlandse Dans worden de Zwanen, VSCD Dansprijzen voor de beste dansproductie en -prestatie uitgereikt. In een avond vol dans en emotie wisselen filmpjes, voorstellingen en odes aan de genomineerden elkaar af.

The VSCD Dance Awards – the Swans – for best dance production and best dancer, will be presented at the Gala van de Nederlandse Dans. This evening full of dance and emotion will feature short films, performances and odes to the nominees.

<< Genomineerden Zwaan Beste Dansprestatie

Tadayoshi Kokeguchi

Igone de Jongh

Kim Saveus

Ivan Perez

Genomineerden Zwaan Beste Dansproductie

Hypertopia (André Gingras, Korzo producties)

Shoot the Moon (Lightfoot Léon, Nederlands Dans Theater I)

Tar & Feathers (Jirí Kylián, Nederlands Dans Theater I)

Shaker Loops (Itzik Galili, Galili Dance)

Jirí Kylián

Wings of Wax – Nederlands Dans Theater I

Jirí Kylián heeft sinds 1973 meer dan zestig choreografieën voor het Nederlands Dans Theater gecreëerd en wordt veelvuldig in het buitenland gevraagd om voorstellingen te maken. Met zijn abstracte en surrealistische dansstukken behoort de choreograaf tot de wereldtop. Met *Tar and Feathers* (2006), dat in de selectie van de Nederlandse Dansdagen is opgenomen en genomineerd werd voor de Zwaan voor de beste dansproductie, bewijst Kylián wederom dat de dans hem blijft uitdagen om nieuwe richtingen in te slaan. Om organisatorische redenen wordt tijdens de Nederlandse Dansdagen het in 1997 gecreëerde *Wings of Wax* getoond. 'Het dansstuk opent op de violsolo *Mystery Sonata* van de zeventiende-eeuwse Boheemse componist Von Biber. Mysterieus is ook de dans. Eén voor één doemen de paren op vanuit een diepe duisternis. Met vertraagde bewegingen lopen ze naar voren, als in een droom. Al snel maakt een koortsachtige onrust zich van hen meester' (de Volkskrant). Ook in *Wings of Wax* laat Kylián zien dat hij kan toveren met bewegingen. Met dit werk, waarin het toneelbeeld gedomineerd wordt door een ondersteboven hangende boom, creëerde hij een uniek werk van grote schoonheid en expressiviteit.

choreografie Jirí Kylián – dans Nederlands Dans Theater I – muziek John Cage, Philip Glass, Johann Sebastian Bach, Heinrich von Biber – decor- en lichtontwerp Michael Simon – kostuums Joke Visser

Jirí Kylián has created over sixty choreographies for the Nederlands Dans Theater since 1973, and is regularly asked to create productions outside of the Netherlands. His abstract and surrealist dance pieces have made him one of the most renowned choreographers, worldwide. With Tar and Feathers (2006), included in the selection of the Nederlandse Dansdagen, Kylián once again proves that the discipline of dance continues to challenge him to take new directions.

For organisational reasons, during the Nederlandse Dansdagen the performance Wings of Wax created in 1997 will be performed. 'The dance piece opens to the violin solo Mystery Sonata by seventeenth-century Bohemian composer Von Biber. The dance too is mysterious. One by one, the couples emerge from deep darkness. In slow-motion, they walk forwards, as if in a dream. They quickly succumb to a feverish unrest' (de Volkskrant).

In Wings of Wax, Kylián shows his ability to create magic with movement. In this work, in which the stage is dominated by a tree hanging upside-down, he has created a unique piece of dance, of great beauty and expressiveness.

David Zambrano

Soul Project – DWA

De dansers van het Soul Project brengen een ode aan de genomineerde danskunstenaars met bezielde solo's op soul muziek.

De Venezolaanse danser, docent en choreograaf David Zambrano tekende voor het idee en de regie van het Soul Project. Zambrano verwierf grote bekendheid in het internationale dansveld met zijn improvisatievoorstellingen. Improvisatie is volgens Zambrano een kunstvorm, choreografie een manier om dit te ontwikkelen.

Zoals de titel suggereert gaat het Soul Project over de ziel in al zijn verschijningsvormen: spiritueel, abstract, muzikaal en persoonlijk. Het Soul Project kwam tot stand in samenwerking met een groep dansers uit alle windstreken. Vanuit een diepgewortelde behoefte om te bewegen of bewogen te raken onderzochten zij hun zielenroerselen die zij in dans en muziek tot uitdrukking brengen. Tijdens het Gala van de Nederlandse Dans worden enkele solo's uitgevoerd. De première van Soul Project vindt plaats tijdens het CaDance Festival 2006.

choreografie David Zambrano – dansers (een selectie van) Eleanor Bauer, Edivaldo Ernesto, Horacio Macuacua, Edna Jaime, Ermis Malkotsis, Peter Jasko, Milan Herich, Eugenie Rebetz, Mathieu Perpoint, Vincent Verburg, Sue-Yeoun Youn, David Zambrano – lichtontwerp Ellen Knops – kostuumontwerp Mat Voorter

The dancers from the Soul Project will perform an ode to the nominated dance artists, consisting of impassioned solos performed to soul music. The idea for Soul Project originated with Venezuelan dancer, teacher and choreographer David Zambrano, who also directs. Zambrano achieved great renown on the international dance scene with his improvised performances. According to Zambrano, improvisation is an art form, and choreography a way of developing this.

As the title suggests, the Soul Project is about the soul in all its many manifestations: spiritual, abstract, musical and personal. The Soul Project was realised together with a group of dancers from all over the world. On the basis of a deep-rooted need to move or be moved, they investigated the impulses of their souls, which they then express in dance and music. During the Gala van de Nederlandse Dans a selection of the solo's will be performed. The Soul Project will premiere during the CaDance Festival 2006.

Itzik Galili

For Heaven's Sake – Galili Dance

Galili Dance toont, in plaats van het genomineerde en geselecteerde Shaker Loops, een deel uit de voorstelling For Heaven's Sake die dit seizoen in première gaat op 9 oktober in Groningen.

Twee standpunten, twee meningen, twee naties die lijnrecht tegenover elkaar staan. For Heaven's Sake gaat over het ontbreken van vrede. Vanuit zijn persoonlijke visie verwijst choreograaf Itzik Galili in deze voorstelling indirect naar momenten van conflict en harmonie tussen Palestijnen en Israëli's. For Heaven's Sake werd tijdens de première in 2001 – kort na de aanslagen op de Twin Towers – zeer lovend door pers en publiek ontvangen: 'In politiek opzicht is Galili moedig, door consequent de noodzaak van de weg van rede naar vrede te blijven verdedigen' (NRC Handelsblad), en '(...) verleiden hem weer tot het sfeervolle idioom waarmee hij in Nederland zo veel indruk maakte: robuust, onbesuisd, gewelddadig, geladen en toch van een fragiele schoonheid door de ontroering die met name uit de duetten opstijgt' (de Volkskrant).

Galili verweeft in For Heaven's Sake razendsnelle, spectaculaire bewegingen met poëtische verstilling. In beklemmende beelden, driftige dans en een geladen sfeer toont Galili de opgejaagde en bedreigde mens.

choreografie Itzik Galili – muziek Haytham Safia – dans Helena Volkov, Edan Gorlicki, Philipp Stummer, Jin-Yeob Cha, Fernando Martins de Paiva, Simone Deriu, Marco Purcaro, Natalia Rodina, Natalia Zinchenko, Sita Ostheimer, Luciane Castro Fontanella – lichtontwerp Jacqueline Ziggelaar, Otto Eggsglüss, Itzik Galili – kostuumontwerp en productie Natasja Lansen – soundscape Jaap van Keulen – ontwerp protheses Ascon de Nijs – uitvoering prothese FX'R'US

Galili Dance will present a fragment of the production For Heaven's Sake, which is to premiere this season on 9 October in Groningen. Two viewpoints, two opinions, two nations diametrically opposed to one another. For Heaven's Sake is about the lack of peace. Based on his personal vision, in this production choreographer Itzik Galili refers indirectly to moments of conflict and harmony between Palestinians and Israelis. For Heaven's Sake received great accolades from press and public alike during its premiere in 2001 – shortly after the attacks on the Twin Towers: 'From a political point of view, Galili has been courageous, by consistently defending the necessity of a path from dialogue to peace' (NRC Handelsblad) and '(...) tempt him once again into the atmospheric idiom with which he has so impressed in the Netherlands: robust, impetuous, violent, explosive and yet with a brittle beauty, particularly in the moving duets' (de Volkskrant). In For Heaven's Sake, Galili merges lightning fast, spectacular movements with poetic moments of reprieve. With oppressive images, heated dance and a highly charged atmosphere, Galili presents beleaguered, threatened people.

Jirí Kylián

A Way A Lone – Nederlands Dans Theater III & R'damse Dansacademie

Jirí Kylián richtte in 1991 in navolging van Nederlands Dans Theater I & Nederlands Dans Theater II het Nederlands Dans Theater III op, een groep voor dansers boven de veertig. Danskunstenaars hebben een korte carrière, maar Kylián zag de kracht van de jarenlange podiumervaring die de persoonlijke expressie van de dansers sterkt en creëerde specifieke stukken voor het gezelschap. Helaas houdt het in de wereld unieke gezelschap dit seizoen op te bestaan.

Nog één maal staat Nederlands Dans Theater III op het podium tijdens de Nederlandse Dansdagen in de ontroerende choreografie A Way A Lone. Danseres Sabine Kupferberg die na een indrukwekkende danscarrière jarenlang deel uitmaakte van de groep, droeg de choreografie over aan studenten van de Rotterdamse Dansacademie. Deze nieuwe generatie dansers staan bij hoge uitzondering samen op het podium met de dansers van Nederlands Dans Theater III.

Choreografie Jirí Kylián – dans Sabine Kupferberg, Egon Madsen, David Krügel, Rotterdamse Dansacademie – muziek Morton Feldman, John Cage, Henry Dixon Cowell, Albert Ammons, Johann Sebastian Bach – decor- en lichtontwerp Jirí Kylián – kostuumontwerp Joke Visser – technische realisatie licht Henk Palmers

In 1991, Jirí Kylián set up Nederlands Dans Theater III, a group for dancers above the age of forty, following on from Nederlands Dans Theater I & Nederlands Dans Theater II. Dance artists have short careers, but Kylián saw the strength of many years of stage experience, which reinforces the personal expressiveness of dancers, and has created pieces specifically for this group.

Regrettably, this season will be the last for this group, which is unique in the world. For one last time, Nederlands Dans Theater III will grace the stage during the Nederlandse Dansdagen. Dancer Sabine Kupferberg, who following an impressive career in dance was a member of the group for many years, recently passed on the responsibility for choreography to students of the Rotterdamse Dansacademie. Exceptionally, this new generation of dancers will take the stage together with the dancers from Nederlands Dans Theater III in the moving choreography A Way A Lone.

Simon Dove – Springdance

De Britse Simon Dove raakte via de muziek in de danswereld verzeild. Als programmeur van een klein kunstcentrum in Londen sprak hij met artiesten uit allerlei disciplines. Hij voelde zich steeds meer aangetrokken tot de openheid en inventiviteit van de danskunstenaars en besloot zich volledig aan de dans te wijden. ‘Dans belichaamt ideeën en spreekt door de fysieke aanwezigheid op het toneel heel direct tot de toeschouwer. Tekst en muziek ondergaan eerst een mentaal proces voordat ze de emoties aanspreken.’

De vacature van artistiek directeur van het Springdance Festival in Utrecht lokte Dove naar Nederland. Hij had tijdens een aantal festival- en voorstellingsbezoeken al kennis gemaakt met de Nederlandse dans. ‘De tijd was rijp om een dialoog aan te gaan met de in Nederland heersende danscultuur – waarin de virtuositeit van het lichaam zegeviert – en deze te confronteren met andere denk- en werkwijzen.’

Als lid van de selectiecommissie van de Nederlandse Dansdagen vond Dove het een bijzondere en intense ervaring om alle premières in één dansseizoen te zien. Hij is positief verrast door het feit dat zowel grote gezelschappen als onafhankelijke makers nieuwe wegen onderzoeken. ‘Daarom hebben we de workshopprogramma’s een speciale vermelding gegeven. Het Scapino Ballet met Twools, het NDT die jonge makers uitnodigt, het zijn nog maar enkele voorbeelden.’ Onder de onafhankelijke makers neemt Boukje Schweigman een speciale plek in. ‘Ze komt uit een andere traditie – de mime – en haar inzet van het lichaam maakt zo’n integraal onderdeel uit van haar werk dat we besloten hebben om haar in de selectie te betrekken. Het is verrijkend voor hoe we nu naar dans kijken.’

De selectiecommissie had na een aantal maanden voorstellingsbezoek een lange lijst van favorieten, uiteindelijk kwam er een short list. Vanuit Dove’s perspectief kwamen er vooral voorstellingen in aanmerking die een grondig onderzoek- of studieproces als uitgangspunt hadden. ‘Pere Faura heeft goed naar de Nederlandse esthetiek gekeken en relateert dat in zijn voorstelling *This is a picture of a person I don’t know* aan meer populaire dansvormen zoals in de film *A Chorus Line*. Hij spreekt het publiek rechtstreeks aan en stelt vragen. In hoeverre speelt de persoonlijkheid van de danser op het toneel mee? Hoe kijkt het publiek? Faura heeft een lichte en geestige toon gevonden om dat te doen. Humor als middel om iets te benadrukken zie je helaas niet zo vaak in dans. Verder vind ik de voorstellingen van André Gingras interessant, ze zijn geëngageerd en hebben een bepaalde urgentie. Het is een belangrijk stuk – niet alleen om de actuele onderwerpen waarop het ingaat – maar de manier waarop de choreograaf een vorm heeft gevonden om de inhoud over te brengen aan het publiek.’

Simon Dove, from Great Britain, initially came to the dance world through music. As the programmer for a small arts centre in London, he came into contact with artists from all disciplines. He became increasingly attracted to the openness and inventiveness he found among dance artists, and consequently decided to concentrate exclusively on this art form. 'Dance embodies ideas and, through physical presence on the stage, speaks very directly to the audience. Text and music, on the other hand, first undergo a mental process before appealing to the emotions.'

The vacancy for artistic director of the Springdance Festival in Utrecht enticed Dove to the Netherlands. He had already gained familiarity with dance in the Netherlands from a number of visits to festivals and performances. 'The time had come to enter into a dialogue with the prevailing dance culture in the Netherlands – in which the virtuosity of the body was supreme – and to confront this with other ways of thinking and working.'

As a member of the selection committee of the Nederlandse Dansdagen, Dove found it an exceptional and intense experience to see all of the premières in one dance season. He was pleasantly surprised by the fact that both large companies and independent makers are exploring new paths. 'This is why we are giving a special emphasis to the workshop programmes. The Scapino Ballet with TwooIs, the NDT that invites young makers and organises a workshop programme, these are just a couple of examples.'

Boukje Schweigman has a special place among the independent makers. 'She comes from a different tradition – mime – and her use of the body is such an integral part of her work that we have decided to include her in the selection. It represents an enrichment of the way we currently look at dance.'

After several months of watching productions, the selection committee had a long

list of favourites, which was eventually whittled down to a shortlist. From Dove's perspective, most of the productions under consideration were based on a thorough process of research or study. 'Pere Faura took a good look at Dutch aesthetics and, in his production This is a picture of a person I don't know, relates this to more popular forms of dance, such as those found in the film A Chorus Line. He addresses the audience directly, and asks questions. To what extent does the personality of the dancer on the stage play a role? How does the audience watch? How does the dancer see the audience? Faura has found a light, witty way of doing this. It is unfortunate that humour as a means of emphasising something is seldom seen in dance. I also found André Gingras' productions interesting; they show commitment and emit a sense of urgency. It is an important piece – not only because of the current relevance of its subject matter – but also because of the way the choreographer has found a form with which to transmit this content to the audience.'

Pere Faura

This is a picture of a person I don't know

Inari Salmivaara

4 on behalf of a whole – Dansgroep Krisztina de Châtel

Toneelacademie – za 07.10.2006 – 12:00u en 14:30u – €12,00

Pere Faura

This is a picture of a person I don't know

Pere Faura studeerde in juni 2006 af aan de School voor Nieuwe Dansontwikkeling in Amsterdam. Het enthousiasme onder publiek en programmeurs over zijn voorstelling *This is a picture of a person I don't know* was zo groot, dat deze al te zien was op verschillende internationale dansfestivals en -podia.

Het stuk is een solo over eenzaamheid waaraan de speler alleen door middel van nostalgische herinneringen kan ontsnappen. Bij vlagen hilarisch en ingenieus geconstrueerd, weet Pere Faura het publiek continue in zijn ban te houden met dans, musical en video.

This is a picture of a person I don't know is een spel met tijd en geheugen. Of is het misschien een excuus om nieuwe mensen te leren kennen?

concept en dans **Pere Faura** – muziek **Ivo Bol** – video **Adnan Hasovic** – lichtontwerp **Ellen Knops** – dramaturgie **Jeroen Fabius** – bewegingsadviseuse **Naiara Mendioroz**

*Pere Faura graduated from the School voor Nieuwe Dansontwikkeling (School for New Dance Development) in Amsterdam in June 2006. Enthusiasm among audiences and programmers for his production *This is a picture of a person I don't know* was so great, it has already toured a number of international dance festivals and venues.*

*The performance is a solo about loneliness, in which the dancer is only able to escape by means of nostalgic reminiscences. In parts hilarious and always ingeniously constructed, Pere Faura manages to keep the audience constantly under his spell with dance, musical and video. *This is a picture of a person I don't know* plays with time and memory.*

Or then again, perhaps it is an excuse to get to know new people?

I

Inari Salmivaara

4 on behalf of a whole – Dansgroep Krisztina de Châtel

De beginnende choreografe Inari Salmivaara werd door Krisztina de Châtel uitgenodigd om voor het programma Inc. een kort stuk te creëren. Het resultaat, 4 on behalf of a whole, leverde zeer positieve persreacties op: 'Een verrassende en overtuigende symbiose van tekst en dans' (Trouw) en '... zet Inari Salmivaara met 4 on behalf of a whole zowel een esthetisch als ingenieus gecomponeerd stuk neer' (Haagsche Courant). Net als de pers kijken ook de programmeurs van de Nederlandse Dansdagen uit naar de toekomstige voorstellingen van de veelbelovende Inari Salmivaara. In het theaterale 4 on behalf of a whole vertellen de dansers aan het publiek wat ze doen, terwijl ze de ruimte verkennen en dansfrases – vaak in herhaling – uitvoeren. Deze bijzondere opdracht die de choreografe aan haar dansers gaf, leidt regelmatig tot grappige situaties, waarbij de dansers de intimiteit met het publiek opzoeken.

choreografie en toneelbeeld Inari Salmivaara – dans Gaia Gonnelli, Andreas Kuck, Massimo Molinari – muziek Alku, Radiokemia en Hapatus van PanSonic – lichtontwerp Inari Salmivaara, Bernie van Velzen – styling Asalia Khadjé, Inari Salmivaara

New choreographer Inari Salmivaara was invited by Krisztina de Châtel to create a short piece for the Inc. programme. The result, 4 on behalf of a whole, elicited great praise from the press: 'A surprising and convincing symbiosis of text and dance' (Trouw) and '... with 4 on behalf of a whole, Inari Salmivaara has created both an aesthetic and ingeniously composed piece' (Haagsche Courant). Like the press, the programmers of the Nederlandse Dansdagen are looking forward to future works by the promising talent Inari Salmivaara. In 4 on behalf of a whole, the dancers tell the audience what they are doing, while exploring the space and performing dance phrases, often repeatedly. This unusual assignment given by the choreographer to her dancers, regularly leads to amusing situations, whereby the dancers seek intimacy with the audience.

André Gingras

Hypertopia – Korzo producties

Derlon Theater – za 07.10.2006 – 14:30u en 17:00u – € 12,00

André Gingras is momenteel één van de meest gevraagde choreografen in Nederland, hij creëerde de afgelopen jaren in rap tempo choreografieën voor Korzo producties, het Nederlands Dans Theater, het Springdance festival en Scapino Ballet Rotterdam. In zijn voorstellingen werpt hij een kritische blik op actuele maatschappelijke ontwikkelingen, zonder moralistisch te worden. Afgelopen seizoen maakte Gingras het groepsstuk Hypertopia, een verontrustende voorstelling met een dynamische danstaal, soms shockerende teksten en fascinerende videobeelden van de Italiaanse videokunstenaar Fabio Iaquone.

‘Hypertopia’ is een wetenschappelijk begrip dat verwijst naar verziendheid en de daarmee samenhangende vernauwing van het blikveld. In deze voorstelling neemt Gingras de obsessie met zuiverheid en het streven naar een perfect leven onder de loep. Van de fixatie op utopieën tot de obsessies met politiek, religieus of nationalistisch gedachtegoed: overal ter wereld worden we ons steeds meer bewust van de dreiging die van fanatisme uitgaat. In Hypertopia wordt de spanning die dit in de samenleving oplevert voelbaar gemaakt.

choreografie André Gingras – video Fabio Massimo Iaquone – dans Kenneth Flak, Marek Zawalski, Reut Gez, Michal Rynia – muziek Jürgen de Blonde – co-regie en dramaturgie Sue Jane Stoker – repetitie-assistent Thomas Falk – decorontwerp Iлона Kröber – lichtontwerp Bas Vissers – kostuumontwerp Asalia Khadjé

Hypertopia is een coproductie van Korzo producties, Tanzhaus NRW en Künstlerhaus Mousonturm.

André Gingras is currently one of the hottest choreographers in the Netherlands, in recent years creating choreographies in rapid succession for Korzo productions, the Nederlands Dans Theater, the Springdance festival and Scapino Ballet Rotterdam. His productions focus a critical gaze on current social developments, without becoming moralistic. Last season, Gingras create the ensemble piece Hypertopia, an unsettling production featuring dynamic dance language, sometimes shocking texts and fascinating video images by Italian video artist Fabio Iaquone.

‘Hypertopia’ is a scientific term referring to long-sightedness and the associated narrowing of the field of vision. In this production, Gingras examines the obsession with purity and the desire for a perfect life. From the fixation on utopias to obsessions with political, religious or nationalist ideas: all over the world, we are increasingly aware of the threat emanating from fanaticism. Hypertopia makes the tension this produces in society palpable.

Samuel Wuersten – Holland Dance Festival

Samuel Wuersten geeft naast zijn functie als artistiek directeur van het Holland Dance Festival, ook leiding aan de Rotterdamse Dansacademie en is verantwoordelijk voor de gastprogrammering in het Lucent Danstheater. Wuersten ambieerde als kind een carrière als acteur. Ter voorbereiding nam hij op zijn vijftiende danslessen, een acteur moet immers goed kunnen bewegen. De dans werd een verslaving. Aanvankelijk het dansen zelf, later ook het kijken naar dans.

Wuersten zoekt als dansprogrammeur naar een zichtbare virtuositeit van het lichaam en de beweging op het podium. ‘Dans is heel sterk bij de eerste aanblik. Zelden zie je een voorstelling vaker, zoals je een film nog een keer kijkt of een muziekstuk dat je meerdere malen beluistert. Dans is gemaakt om één keer te zien, het heeft meteen een enorme impact.’ De internationale dans, het onbekende brengt hem ieder jaar weer naar verre landen en culturen.

‘Internationale dans is vaak nieuw en anders, verfrissend.’ Het werk van Nederlandse choreografen kent hij goed en ervaart hij op een andere manier. ‘Het is bijzonder als je de ontwikkeling van iemand volgt. Ik proef de smaak en ontdek steeds meer nuances.’ Met zijn collega-programmeurs bezocht Wuersten afgelopen jaar talloze voorstellingen. ‘Wat er boven komt drijven wanneer je terugblijkt op het dansseizoen in Nederland, is de diversiteit aan stijlen en vormen. Er verschijnen nieuwe namen en handschriften op de podia, zoals Wayne McGregor en Crystal Pite bij het Nederlands Dans Theater, Rafael Bonachela bij Dance Works en Marco Goecke bij Scapino. Wat mij is opgevallen is de zeggingskracht van het werk van choreografen die we al langer kennen. Ballads van Leine & Roebana is daar een goed voorbeeld van. Ook de choreografie Tar & Feathers van Jiri Kylián heeft mij diep geraakt. Ik heb veel stukken van Kylián gezien en dan verwacht je toch bijna niet meer door iemand verrast te worden.’

‘Het is heel bijzonder dat Het Nationale Ballet Bruno Listopad heeft uitgenodigd om een werk voor hen te maken. Listopad heeft een duidelijke eigen identiteit ontwikkeld en maakt heel specifiek werk. Hij creëert situaties tussen de spelers die sterke associaties oproepen door de suggestie van het onderliggende drama en de intensiteit en expressiviteit waarmee het werk wordt uitgevoerd. Ook al voldoen zijn voorstellingen eigenlijk niet aan mijn definitie van virtueuze dans, toch vind ik het heel spannend en boeiend.’ De dans is een levensbehoefte voor Wuersten geworden. ‘Het is een verrijking van mijn bestaan. Wanneer je naar de film gaat weet je meestal van tevoren over welk onderwerp die gaat, uit welk land hij komt. Dans is heel open, het overkomt je. De zintuigen staan op scherp en voor je het weet is het weer voorbij. Die intense, persoonlijke momenten komen nooit meer terug.’

Samuel Wuersten is artistic director of the Holland Dance Festival, in charge of the Rotterdamse Dansacademie and responsible for the guest programming in the Lucent Danstheater. As a child, Wuersten wanted to become an actor. He took dance classes at the age of fifteen in preparation for this, as an actor has to be able to move well. Dance then became an addiction. Initially dancing itself, and later watching dance.

As a dance programmer, Wuersten looks for a visible virtuosity of the body and the movement on stage. 'Dance is all about first sight. You will seldom see a production more than once, like you might see a film or a piece of music you listen to many times. Dance is made to be seen once, it has an enormous initial impact.' International dance brings him every year to far-off countries and different cultures. 'International dance is often new and different, refreshing.' He is very familiar with the work of Dutch choreographers, and experiences this in a different way. 'It is a special process to follow someone's development.

I taste, and then discover more and more nuances.' Along with his fellow programmers, Wuersten saw a great number of productions last year. 'What remains when I look back at the dance season in the Netherlands, is the diversity of styles and forms. New names and signatures are appearing on the stages, such as Wayne McGregor and Crystal Pite at the Nederlands Dans Theater, Rafael Bonachela at Dance Works and Marco Goecke at Scapino. What struck me was the expressiveness of the work of choreographers we have known for some time. Ballads by Leine & Roebana is a good example of this. The choreography Tar & Feathers by Jirí Kylián also made a deep impression on me. I have seen a great many of Kylián's productions; so many, I really didn't expect to be surprised by him any more.' 'It is quite exceptional that the Dutch National Ballet

has invited Bruno Listopad to create a piece for them. Listopad has developed an identity all of his own, and makes highly specific work.

He creates situations between the actors that evoke strong associations. The suggestiveness of the underlying drama, and the intensity and expressiveness with which the work is performed, give Listopad's choreographies a great authenticity. Even though his productions do not fulfil my criteria for virtuoso dance, nevertheless I find his work extremely exciting and fascinating.'

Dance has become a vital necessity for Wuersten. 'It is an enrichment of my existence. When you go to the cinema, you usually know in advance what the film is about, and where it comes from. Dance is very open, it is an experience you undergo. Your senses are at full stretch, and before you know it, it is over. These intense, personal moments then never return.'

Feestprogramma

Marco Goecke – Der rest ist Schweigen – Scapino Ballet Rotterdam

Rafael Bonachela – E2 7SD – Dance Works Rotterdam

Andrea Leine en Harijono Roebana – Ballads – Leine & Roebana

Theater aan het Vrijthof – za 07.10.2006 – 20:15u – € 22,50

Marco Goecke

Der Rest ist Schweigen – Scapino Ballet Rotterdam

‘Het bovenlichaam is het huis van het hart en de gevoelens. Benen zijn koud en mechanisch. Je kunt met benen eigenlijk maar heel weinig zeggen’ (Marco Goecke in Het Parool). In zijn choreografieën laat choreograaf Marco Goecke vooral het bovenlijf spreken. Met een zeer eigen, virtuoze en gevarieerde danstaal brengt hij in de voorstelling Der Rest is Schweigen gevoelens van ontredde, angst en eenzaamheid voor het voetlicht. Goecke is de rijzende ster van de Duitse balletwereld en sinds kort als vaste gastchoreograaf aan het Scapino Ballet Rotterdam verbonden. Der Rest is Schweigen – de laatste woorden van de stervende Hamlet – gaat over doodsangst. In de voorstelling ogen de lichamen van de dansers mysterieus, veraf in de duisternis met de rug naar het publiek. Een aaneenschakeling van razendsnelle bewegingen wordt soms abrupt afgebroken, of langzaam voortgezet. Goecke maakte zijn choreografie op nostalgische liedjes van de negentiende-eeuwse Amerikaanse songwriter Stephen Foster, hier en daar gemixt met jagende mondharmonica of vingerknippende dansers.

choreografie en toneelbeeld Marco Goecke – dans Marlies Achthoven, Bryndis Brynjólfssdóttir, Nicole Kohlmann, Véronique Prins, Lucas Jervies, Jan Kooijman, Ryan Lawrence, Mischa van Leeuwen, Brandon O’Dell, Mitchell-lee van Rooij, Rupert Tookey, Cleme Wermers – muziek Stephen Foster – lichtontwerp Udo Haberland – kostuumontwerp Michaela Springer – stemklanken en mondharmonica Ryan Lawrence

‘The upper body is the home of the heart and the emotions. Legs are cold and mechanical. You can’t really say much with the legs.’ (Marco Goecke in newspaper Het Parool). In his choreographies, choreographer Marco Goecke predominately uses the upper body as a means of expression. Using a highly individual, virtuoso and varied dance language, in the production Der Rest is Schweigen he portrays feelings of desperation, fear and loneliness. Goecke is the rising star of the German ballet world, and recently joined the Scapino Ballet Rotterdam as permanent guest choreographer. Der Rest is Schweigen – the last words of the dying Hamlet – is about the fear of death. In the performance, the dancers’ bodies look mysterious, far away in the darkness, with their backs to the audience. A series of lightning-quick movements is sometimes abruptly interrupted, or continues at a slow pace. Goecke accompanies his choreography with nostalgic songs by the nineteenth-century American songwriter Stephen Foster, intertwined here and there with driving mouth organ and finger-clicking dancers.

Rafael Bonachela

E2 7SD – Dance Works Rotterdam

Het duet E2 7SD toont op onnavolgbare wijze de rijkdom van Rafael Bonachela's bewegingstaal. In een geluidssculptuur van straatgeluiden en stemmen tonen de dansers de energie, schoonheid en wisthete intensiteit van het alledaagse, het gevaarlijke en het uitzichtloze. Zij tasten elkaar en hun omgeving af. In dit manipulatieve spel worden onbeholpen posities afgewisseld met momenten van tederheid.

De van oorsprong Spaanse choreograaf houdt van krachtige vrouwen, de interactie tussen man en vrouw is opvallend in zijn voorstellingen. Het stamina van de uitvoerders wordt tot het uiterste beproefd, daarin ligt voor Bonachela de uitdaging van zijn danskunst. Rafael Bonachela creëerde in 1999 zijn eerste werk voor de choreografieworkshop van de Rambert Dance Company, het oudste dansgezelschap van Engeland, waar hij al jaren als danser aan verbonden was. Het werd meteen een hit, sindsdien heeft hij een reeks succesvolle voorstellingen gemaakt die hem verschillende prijzen en choreografie-opdrachten opleverden. Popster Kylie Minogue is één van zijn bewonderaars, Bonachela werkte met haar samen aan een aantal wereldtournees en videoclippen.

choreografie **Rafael Bonachela** – dans **Sara Erens, Szabolcs Pataki** – lichtontwerp **Lee Curran** – kostuumontwerp **Txela** – geluidssculptuur **Oswaldo Macia i.s.m. Santiago Posada** – kostuumrealisatie **Edith Ordelman** – lichttechniek **Kees van Leeuwen** – geluidstechniek **Taco Pieters** – repetitors **Antonia Grove, Ida Keizer Goemans**

The duet E2 7SD demonstrates the richness of Rafael Bonachela's kinetic language in an inimitable manner. Against the backdrop of an aural sculpture of street sounds and voices, the dancers reveal the beauty and white-hot intensity of the everyday, the dangerous and the futile. They explore physically one another and their environment. In this manipulative game, clumsy positions interchange with moments of tenderness. The choreographer, who is originally from Spain, likes powerful women – the interaction between man and woman is a striking feature of his productions. The stamina of the performers is pushed to the limits: for Bonachela, this is the challenge of his dance art. Rafael Bonachela created his first work in 1999 for the choreography workshop of the Rambert Dance Company, the oldest dance company in England, where he had been working as a dancer for many years. It was an immediate hit, and since then he has enjoyed a series of successful performances, that have brought him a host of awards and choreography assignments. Pop star Kylie Minogue is among his many fans, and Bonachela has worked with her on a number of world tours and videos.

Andrea Leine en Harijono Roebana

Ballads – Leine & Roebana

Heupwiegend, koket en met een verleidelijke blik lokt danseres Sarah Linstra de toeschouwer aan het begin van de voorstelling Ballads mee in het dansuniversum van Leine & Roebana. Deze directheid is nieuw in het werk van het choreografenduo, maar Ballads is ook onmiskenbaar Leine & Roebana: meanderende lichamen, abrupt uitschietende lichaamsdelen en een sterke verwevenheid van dans en muziek. Het gerijpte bewegingsmateriaal lijkt met een nieuw verworven vrijheid door de dansers uitgevoerd te worden wat tot een intense belevenis leidt. Niet voor niets noemen Leine & Roebana Ballads één van hun meest persoonlijke voorstellingen tot nu toe. Ballads is los van opzet en balanceert tussen uitersten. De bewegingen zijn driftig of beheerst, meditatief of energiek. Het sentiment van de melancholieke trompettonen van Chet Baker maakt plaats voor techno muziek van Pan Sonic of de avant-gardistische compositie van Pauline Oliveros.

In Ballads verandert het perspectief op de ruimte telkens door de verrijdbare, golvende met schapenwol bespannen wand van textielontwerpster Claudy Jongstra.

choreografie i.s.m. dansers Andrea Leine, Harijono Roebana – dans Sarah Linstra, Tim Persent, Lia Poole, Ederson Rodrigues Xavier, Heather Ware – muziek Chet Baker, Coh Iron, Miko Vaino, Pan Sonic, Pixel Display, Pauline Oliveros, Autechre, Gavin Bryars – vormgeving, remix muziek Andrea Leine, Harijono Roebana – lichtontwerp Peter Romkema – kostuumontwerp Marjon Leek, Leine & Roebana – videoprojecties Diana Wildschut – lichttechniek Rob van der Knaap – vilt voor wandbespanning Studio Claudy Jongstra

Hip-swinging, coquettish and with a smouldering, seductive stare, at the beginning of the performance Ballads dancer Sarah Linstra lures the audience into the dance universe of Leine & Roebana. This directness is a new element in the work of the two choreographers, but Ballads is also unmistakably Leine & Roebana: meandering bodies, limbs flying abruptly out and a strong interaction between dance and music. The seasoned movements seem to be performed by the dancers with a newly acquired freedom, leading to an intense experience. Not for nothing do Leine & Roebana refer to Ballads as one of their most personal productions to date. Ballads has a loose structure and balances between extremes. The movements are irascible or controlled, meditative or energetic. The sentiment of the melancholy trumpet sounds of Chet Baker make way for techno music by Pan Sonic or the avant-garde compositions of Pauline Oliveros.

In Ballads, the perspective of the space is constantly changed by the mobile, undulating wall covered with wool created by textile designer Claudy Jongstra.

Luuk van Eijk – Julidans

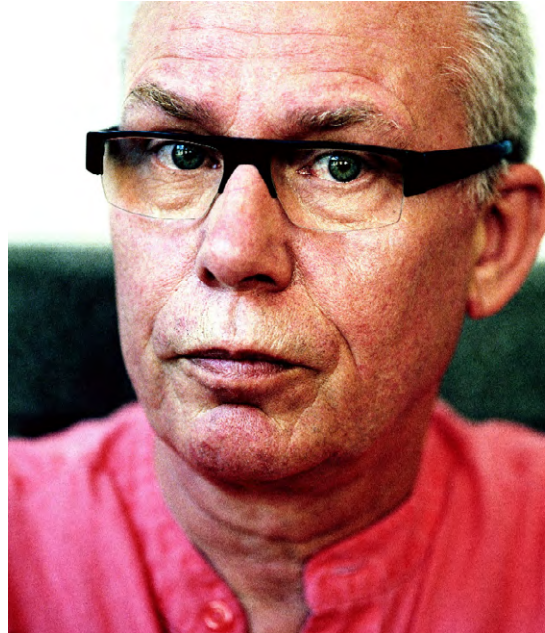
Ooit binnen komen waaien als uitzendkracht, werkt Luuk van Eijk al 28 jaar in de Stadsschouwburg Amsterdam waar hij de koers van de dansprogrammering bepaalt. Sinds 1991 is het Julidans festival daarbij gekomen, dat hij met Jaap van Baasbank samenstelt. Om goed op de hoogte te blijven welke ontwikkelingen zich in het internationale dansveld afspelen, reist Van Eijk veel internationale festivals af. 'Ik heb het idee dat het publiek in het buitenland opener staat voor vernieuwing dan het Nederlandse publiek.' Hij kiest er bewust voor om tijdens het internationale festival Julidans ook Nederlandse choreografen te programmeren, want de kwaliteit van Nederlandse voorstellingen doet zeker niet onder voor wat er in het buitenland speelt. Afgelopen zomer presenteerde hij de première Hell van Emio Greco I PC en het samenwerkingsverband Tando dat Krisztina de Châtel aanging met de uit Burkina Fasso afkomstige groep Compagnie Salia nĩ Seydou. 'Het is van belang dat Nederlandse choreografen de mogelijkheid krijgen om hun voorstellingen in een internationale context te tonen.'

Zijn persoonlijke voorkeur in dans gaat uit naar het werk van jonge makers die het experiment opzoeken. Tegelijkertijd onderschrijft hij het belang van kwalitatief hoogstaande producties van gevestigde choreografen die vaak een ander publiek bereiken. 'Ik let erop hoe een choreografie in elkaar zit, hoe licht, decor en kostuums ingezet worden, alle ingrediënten van een voorstelling neem ik daarbij in ogenschouw'. De discussies die ontstonden tijdens de voorbereidingen van het selectieprogramma van de Nederlandse Dansdagen vond de programmeur interessant. 'Het was opmerkelijk om te zien hoe goed artistiek leiders van verschillende festivals kunnen verwoorden waarom een bepaalde productie voor hen betekenisvol is of niet. Dat leverde interessante gesprekken tussen vakgenoten op.' Van Eijk keek een seizoen lang intensief naar het nieuwe Nederlandse aanbod, hij bezocht nog meer premières dan andere jaren. Zowel van gevestigde gezelschappen als het Nederlands Dans Theater en Scapino Ballet Rotterdam, als het werk van jonge makers tijdens workshops en bij productiehuisen. 'Opvallend aan het afgelopen dansseizoen zijn de nieuwkomers in de danswereld.' Hij is erg enthousiast over André Gingras (Korzo producties) en Marco Goecke (Scapino Ballet Rotterdam). 'Ik vind het werk van Gingras leuk omdat hij zich bezig houdt met maatschappelijke thema's, dat zie je weinig in de Nederlandse dans. En ik bewonder de vrijheid van bewegen in de choreografie van Marco Goecke, het is ongedwongen, niets ligt vast.' Dat Bruno Listopad meerder malen besproken is tijdens de bijeenkomsten van de selectiecommissie is volkomen terecht, 'hij werkt al jaren lang consequent aan zijn ontwikkeling als choreograaf. Dat is duidelijk zichtbaar in zijn werk.'

Having arrived some 28 years ago via a temporary work agency, Luuk van Eijk is now in charge of dance programming at the Stadsschouwburg Amsterdam. The Julidans festival has been a regular feature here since 1991, and Van Eijk programmes this in cooperation with Jaap van Baasbank. In order to remain up to speed on the developments in the international dance world, Van Eijk visits a great many international festivals. 'I get the impression that audiences in other countries are more open to innovation than in the Netherlands.' He chooses to also include Dutch choreographers in the international Julidans festival, as the quality of Dutch productions is certainly not less than that in other countries. Last summer, he presented the première of *Hell* by Emilio Greco I PC and the cooperation *Tando* between Krisztina de Châtel and the group *Compagnie Salia nî Seydou* from Burkina Fasso. 'It is important that Dutch choreographers get the opportunity to show their productions in an international context.'

His personal preference in terms of dance is for the work of young makers looking to experiment. At the same time, he recognises the importance of high-quality productions by established choreographers, who often reach another audience. 'I look carefully at how a choreography has been made, at the use of lighting, decor and costume, I take all the ingredients of a production into consideration.' The programmer found the discussions that arose during preparations for the selection of the programme for the *Nederlandse Dansdagen* interesting. 'It was striking to see how good artistic directors of various festivals can express why a particular production is meaningful for them or not. This led to interesting discussions between those in the field.' Van Eijk examined the new crop of productions in the Netherlands intensively throughout the sea

son, visiting even more premières than in previous years. Both by established companies such as the *Nederlands Dans Theater* and *Scapino Ballet Rotterdam*, and works by young makers at workshops and in production houses. 'The thing that stood out for me in the last dance season were the newcomers in the dance world.' He is very enthusiastic about André Gingras (*Korzo productions*) and Marco Goecke (*Scapino Ballet Rotterdam*). 'The thing I like about Gingras' work is that he engages with social themes, this is not common in Dutch dance. And I admire the freedom of movement in Marco Goecke's choreography, it is relaxed, nothing is nailed down. The fact that Bruno Listopad featured in the discussion several times during the meetings of the selection committee is completely justified, as 'he has been working consistently on his development as a choreographer for many years. This can be clearly seen in his work.'

Ann Van den Broek

FF REW 60:00

Derlon Theater – zo 08.10.2006 – 13:00u – € 12,00

‘Een meer dan veelbelovende voorstelling’ (La Tribune La Progrés), ook in het buitenland overrompelde Ann Van den Broek het publiek met FF REW 60:00. Als danseres bij Dansgroep Krisztina de Châtel viel Van den Broek op door haar krachtige en aardse aanwezigheid op het toneel. Haar persoonlijkheid resoneert echter nog vele malen sterker door in haar eigen choreografieën. Ze tempert het expressieve karakter van haar werk door haar fascinatie voor een strakke, pure vormtaal, ze zet abstractie tegenover emotie. Menselijke gedragspatronen en gemoedstoestanden neemt zij hiervoor als uitgangspunt. In FF REW 60:00 zijn het ingrijpende en intense momenten als een emotionele of fysieke klap, of een moment van totale verbijstering, die de mens dwingen door te gaan én achterom te kijken. Van den Broek analyseert in haar zoektocht naar een eigen bewegingsidoom zoveel mogelijk invalshoeken, varieert eindeloos op een thema. In FF REW 60:00 leveren haar vijf krachtige danseressen een ware uitputtingslag. Ze draaien zich weg van iets, komen er op terug. De vrouwen blokkeren of raken in overdrive. Arne van Dongen componeerde de muziek parallel met de choreografie.

concept en choreografie Ann Van den Broek – dans Frauke Mariën, Lie Antonissen, Estelle Delcambre, Judith Ruiz, Dafne Maes – muziek Arne Van Dongen – lichtontwerp Bernie van Velzen – productie Ward/waRD vzw i.s.m. Wp Zimmer – coproductie CC Berchem (Antwerpen) en CC Genk (Genk)

‘A more than promising production’ (La Tribune La Progrés), Ann Van den Broek has surprised audiences at home and abroad with FF REW 60:00. Van den Broek stood out as a dancer with Dansgroep Krisztina de Châtel thanks to her powerful, earthy presence on the stage. Her personality resonates much more strongly, however, throughout her own choreography. She tempers the expressive nature of her work with her fascination for an austere, pure language of forms, she juxtaposes abstraction and emotion. Her starting points for this are the patterns of human behaviour and moods. In FF REW 60:00, drastic and intense moments, such as an emotional or physical blow, or a moment of complete perplexity, force her subjects to carry on, and to look back. Van den Broek analyses as many viewpoints as possible in her search for her own kinetic idiom, creating endless variations on a theme. In FF REW 60:00, her five forceful dancers are taken to the limits of endurance. They turn away from something, then return to it. The women become blocked, or go into overdrive. Arne van Dongen composed the music parallel to the choreography.

Boukje Schweigman

Wervel – hetveem productie / De Veenfabriek

Theater Kumulus

za 07.10.2006 – 18:30u / zo 08.10.2006 – 13:00u / € 12,00

Met haar voorstelling Wervel werd Boukje Schweigman genomineerd voor de VSCD Mimeprijs 2005-2006. Volgens het juryrapport is Wervel een: 'Prachtig vormgegeven solo waarin het publiek op subtiele wijze wordt meegenomen in een ritueel. Een uur lang cirkelt Boukje Schweigman om haar eigen as en onderzoekt zij de grenzen van haar lichamelijke kunnen.'

In Wervel stuit een jonge vrouw op de onvermijdelijke krachten van het aardse bestaan. Centraal staat de zwaartekracht, maar ook de aanwezigheid van het publiek. Alles heeft massa en aantrekkingskracht.

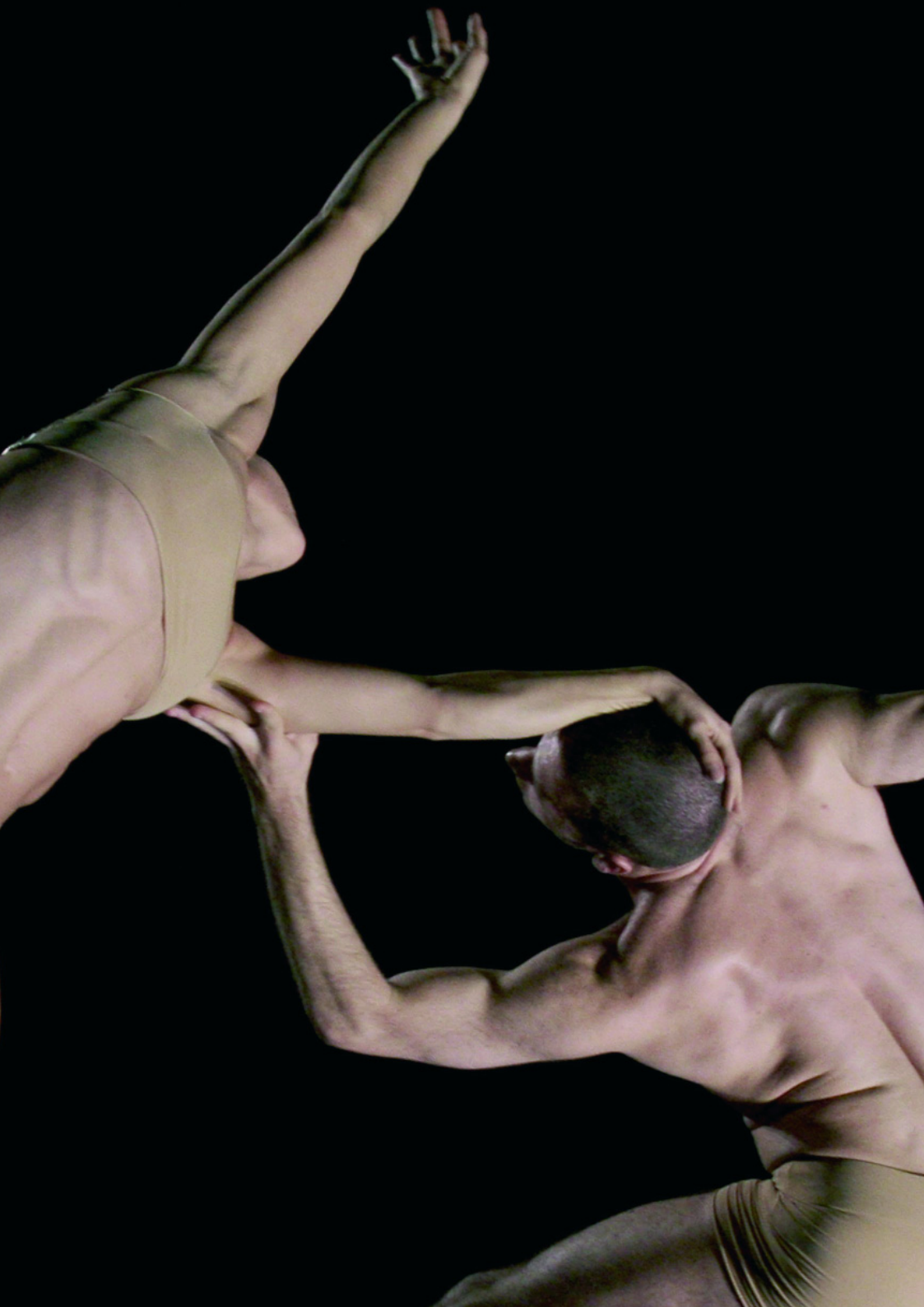
De manier waarop Schweigman beweging benadert en het lichaam inzet in haar voorstelling, was voor de selectiecommissie aanleiding om Wervel in het programma van de Nederlandse Dansdagen te presenteren. Haar voorstelling zet de zintuigen op scherp.

concept en beweging **Boukje Schweigman** – muziek **Paul Koek/De Veenfabriek** – vormgeving & lichtontwerp **Theun Mosk** – kostuumontwerp **Aukje Koelstra** – geluidsontwerp **Piet Nieuwint/de Veenfabriek** – productie **Florian Helwig, Gjalt Vlam/hetveem theater** – techniek **Stefan Mirck/hetveem theater**

Her production Wervel brought Boukje Schweigman a nomination for the VSCD Mime Award 2005-2006. According to the jury report, Wervel is a 'Beautifully designed solo in which the audience is subtly drawn into a ritual. For an hour, Boukje Schweigman revolves around her own axis and explores the boundaries of her physical ability.'

In Wervel, a young woman is confronted by the inevitable forces of our earthly existence. Gravity is central to this, as is the presence of the audience. Everything has mass and an attractive force.

The way in which Schweigman approaches movement and uses the body in her production prompted the selection committee to include Wervel in the programme of the Nederlandse Dansdagen. This production puts the audience's senses on full alert.

Nanine Linning

Cry Love

Theater aan het Vrijthof – zo 08.10.2006 – 14:30u – € 16,00

Vorig seizoen ontving Nanine Linning de VCSD Zwaan voor beste dans-productie voor haar voorstelling Bacon (2005). Met Cry Love (2006) zet zij een volgende stap in haar bewegingsonderzoek dat de mens toont in al zijn puurheid: 'Cry Love knarst tussen pijn en schoonheid. Zoals het echte leven dus' (Trouw).

Linning verwierf aanvankelijk veel bekendheid met pure dans in heldere structuren, werd al op haar 23ste huischoreografe van het Scapino Ballet Rotterdam, maar nam vorig theaterseizoen afscheid van het gezelschap. En daarmee is zij met haar werk een nieuwe fase ingegaan. Cry Love is grillig en confronterend, de mens wordt in zijn nietigheid én grootsheid getoond. Gedreven door instinct, driften en emoties worstelt hij met zichzelf en zijn medemens. De choreografie van Linning vindt haar weerklank in de muziek van Jacob ter Veldhuis, de dansers betreden een nieuwe dimensie in de fascinerende video-beelden van Erik Lint en Roger Muskee. Leven, liefhebben en lijden zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden in de weerbarstige en soms wrede wereld van Cry Love.

concept en choreografie **Nanine Linning** – dans **Iratxe Ansa, Marijn Roelofsen, Igor Bacovich, Nanine Linning, Orlando Mardenborough** (stagiair Rotterdamse Dansacademie) – muziek **Jacob ter Veldhuis** – video **Erik Lint, Roger Muskee** – dramaturgie **Peggy Ollislaegers** – kostuumontwerp **Petra Finke** – technische productie **Richard Bron, Cathelijne Roos** – zakelijke leiding en publiciteit **Lewis productions**

Last season, Nanine Linning was awarded the VCSD Swan for best dance production for Bacon (2005). With Cry Love (2006), she has taken another step in her investigation through movement, showing the human race in all its purity: 'Cry Love grinds between pain and beauty. Just like real life, in fact' (Trouw).

Linning initially achieved great renown for pure dance in clear structures, and at the age of 23 became house choreographer for the Scapino Ballet Rotterdam, leaving the company last season. This marks the commencement of a new phase in her work. Cry Love is capricious and confrontational, man is shown in all his insignificance and his magnificence. Powered by instincts, urges and emotions, he wrestles with himself and his fellow man. Linning's choreography is mirrored by the music of Jacob ter Veldhuis, and the dancers enter a new dimension in the fascinating video images by Erik Lint and Roger Muskee. Life, love and suffering are inextricably bound together in the recalcitrant and at times cruel world of Cry Love.

Prijs van de Nederlandse Dansdagen Maastricht

Ieder jaar wordt de Prijs van de Nederlandse Dansdagen Maastricht uitgereikt. De prijs, een bedrag van 12.000 euro beschikbaar gesteld door de Gemeente Maastricht, werd al uitgereikt aan zes persoonlijkheden die een bijzondere bijdrage aan de dans hebben geleverd: Gerard Lemaître (1999), Krisztina de Châtel (2000), Hans Hulscher (2001), Ine Rietstap (2002), Keso Dekker (2003) en Marian Sarstädt (2004).

Met ingang van vorig jaar kreeg de prijs een nieuwe invulling. Met de prijs wordt door een kunstenaar een nieuw werk gecreëerd, waarbij de dans dient als inspiratiebron. In 2005 ging de Prijs van de Nederlandse Dansdagen Maastricht naar fotografe Angèle Etoundi Essamba. Dit jaar wordt de prijs uitgereikt aan componist, autodidact en voormalig popmusicus Harry de Wit.

De Wit heeft een internationale reputatie op het gebied van improviseren, componeren, uitvoeren en het ontwerpen van elektro-akoestische instrumenten. Hij ontplooiëde zich tot een sounddesigner die talloze films, televisie en theaterproducties heeft 'aangekleed'. Al sinds zijn eerste projecten in de jaren zeventig onderzoekt hij de mogelijke verbanden tussen muziek, theater en beeldende kunst. Ook is De Wit een podiumartiest die op zijn eigen manier aanwezig is bij toneel- en dansvoorstellingen.

Hij heeft jarenlang een bijzondere en succesvolle bijdrage geleverd aan de dans. Choreografen waarmee De Wit samenwerkte zijn Hans van Manen, Ton Lugterink, Bepie Blankert, Pauline Daniëls, Laurie Booth, Lucinda Childs, Ted Brandsen, Shusaku Takeuchi, Giorgio Barbario Corsetti, Steve Paxton, Ed Wubbe, Pieter de Ruiter, Michael Schumacher, Ruth Meyer en Janica Draaisma.

Every year, the Nederlandse Dansdagen Maastricht Award, an amount of 12,000 euros, is made available by the Municipality of Maastricht, and presented to personalities who have made a special contribution to dance.

Since last year, the award has also been given a new function. The award also marks the creation of new work by an artist, whereby dance serves as the inspiration. In 2005 the Nederlandse Dansdagen Maastricht award was presented to photographer Angèle Etoundi Essamba. This year, the award went to composer, autodidact and former pop musician Harry de Wit. De Wit has an international reputation in the field of improvisation, composition, performance and the design of electro-acoustic instruments. Ever since his early projects during the 1970s, De Wit has been examining the potential relationships between music, theatre and visual art. De Wit is also a performing artist whose inimitable presence can always be felt at the theatrical and dance productions in which he is involved. For many years, De Wit has made an exceptional and successful contribution to dance. Choreographers with whom De Wit has collaborated include Hans van Manen, Ton Lugterink, Bepie Blankert, Pauline Daniëls, Laurie Booth, Lucinda Childs, Ted Brandsen, Shusaku Takeuchi, Giorgio Barbario Corsetti, Steve Paxton, Ed Wubbe, Pieter de Ruiter, Michael Schumacher, Ruth Meyer and Janica Draaisma

THUIS / Speciale festivalproductie
Club Guy & Roni i.s.m. Peggy Ollislaegers

Piazza Céramique – za 07.10.2006 / zo 08.10.2006 – 12:00 en 14:30u
gratis toegankelijk – reserveren noodzakelijk

Speciaal voor de Nederlandse Dansdagen creëert het choreografenduo Guy & Roni in samenwerking met Peggy Ollislaegers een grootschalige locatievoorstelling in Piazza Céramique.

Gezelschap Club Guy & Roni werkt voor dit project samen met ruim 30 dansers om de architectuur tot leven te brengen, geïnspireerd door het thema ‘thuis’ en de ruimtes in het gebouw.

De voorstelling vindt plaats onmiddellijk na de oplevering van Piazza Céramique, maar kort vóór de komst van de eerste huurders. U wordt uitgenodigd op ‘visite’ te komen en vele kleine voorstellingen te beleven in de diverse appartementen.

concept Club Guy & Roni – choreografie Guy Weizman, Peggy Ollislaegers – productie Marishka van Loon – dans Toneelacademie Maastricht, Dansvooropleiding Valuascollege Venlo, Dansvooropleiding Marja Ronda, Club Guy & Roni – met dank aan Liesbeth Wiertz, Marja Ronda, Yvette van der Slik, Jan van Opstal, Aline Barbou.

Vesteda is hoofdsponsor van de Nederlandse Dansdagen. THUIS komt tot stand door bijdragen van VESTEDA, VSB Fonds, Prins Bernard Cultuurfonds en Gemeente Maastricht

Specially for the Nederlandse Dansdagen, choreographers Guy & Roni – in cooperation with Peggy Ollislaegers – have created a large-scale site-specific production in Piazza Céramique. For this project, Club Guy & Roni company worked with more than 30 dancers to bring the architecture to life, inspired by the theme ‘home’ and the spaces in the building. The production will take place immediately following the delivery of Piazza Céramique, but shortly before the arrival of the first tenants.

You are hereby invited to this ‘viewing’ and to see the many small performances in the various apartments.

Jamain Brigitha

Movement[s]

Theater aan het Vrijthof – 06.10.2006 > 19.11.2006

Presentaties 06.10.2006 – 20:00 tot 21:00u

Presentaties 07.10.2006 – 19:00 tot 20:00u

In de foyer van Theater aan het Vrijthof wordt de fotografieserie Movement[s] van Jamain Brigitha gepresenteerd. Movement[s] is een beeldend onderzoek naar de essentie van dans en beweging. In deze hedendaagse fotografieserie heeft Jamain Brigitha het beslissende moment vastgelegd waarop de danser, de bewegingen en de ruimte versmelten tot één beeld. In de serie Movement[s] zijn de herinneringen aan en de sensaties van de dansvoorstellingen gevangen en bevroren.

Ongoing Movement[s]

Movement[s] is een doorlopend project, waarbij Brigitha samenwerkt met toonaangevende (inter)nationale choreografen en dansers. Jamain Brigitha heeft onder andere gewerkt met choreografen als Jack Gallagher, Krisztina de Châtel, Nanine Linning, Akram Khan & Sidi Larbi Cherkaoui, Elshout & Händeler en Emio Greco & Pieter C. Scholten. Tijdens de Nederlandse Dansdagen 2006, zal het nieuwste werk uit de serie voor het eerst worden gepresenteerd met een multimedia installatie, gerealiseerd in samenwerking met componist Maarten van Boven. Als onderdeel van de tentoonstelling worden er presentaties getoond van Dylan Newcomb, Cecilia Moisiso, Sabrina Vis en tango-dansers René Oey & Gabriëlle Nederend. Adviseur choreografie Jack Gallagher.

The foyer of Theater aan het Vrijthof houses a presentation of the photography series Movement[s] by Jamain Brigitha. Movement[s] is a visual research on the essence of dance and movement. In this contemporary photography series, Jamain Brigitha has captured the defining moment of the unity of the dancer, movement and space. In the series Movement[s] the memories and sensations of the dance performances are captured and frozen.

Ongoing Movement[s]

Movement[s] is an ongoing project, for which Brigitha worked with leading Dutch and international choreographers and dancers. Jamain Brigitha has worked with choreographers such as Jack Gallagher, Krisztina de Châtel, Nanine Linning, Akram Khan & Sidi Larbi Cherkaoui, Elshout & Händeler and Emio Greco & Pieter C. Scholten. During the Nederlandse Dansdagen 2006, the latest work from the series will be presented for the first time together with a multimedia installation, realised in cooperation with composer Maarten van Boven. A part of the exhibition exists of performances by Dylan Newcomb, Cecilia Moisiso, Sabrina and tango dancers René Oey & Gabriëlle Nederend. Choreography advisor Jack Gallagher.

Movement[s] – # 07 – Into the Field of Expression – number 6 and 7 – Prints op Aluminium / Plexiglas 70 x 100 cm – Fotografie dansvoorstelling HELL van Emio Greco PC – Choreografie Emio Greco Pieter C. Scholten – © Jamain Brigitha (Associatives 2006)

Bruno Listopad

Fairy Tales Reconfigured – Installatie – Korzo producties

Foyer van Theater aan het Vrijthof – vr 06.10.2006 > zo 08.10.2006

De naam van choreograaf Bruno Listopad viel veelvuldig tijdens de vergaderingen van de selectiecommissie van de Nederlandse Dansdagen, en het was moeilijk om een keuze te maken uit de voorstellingen die hij bij Korzo producties, Dance Works Rotterdam en Het Nationale Ballet maakte.

Uiteindelijk bleek het om praktische redenen helaas niet mogelijk om een voorstelling van hem te laten zien. Niettemin is Bruno Listopad wel aanwezig op het festival met een installatie van de voorstelling Fairy Tales Reconfigured.

Zoals de titel al aangeeft haalde Listopad zijn inspiratie voor Fairy Tales Reconfigured uit de wereld van sprookjes. Terugdenkend aan zijn kindertijd en tijdens het lezen van sprookjes rees bij Listopad de vraag wat ons als volwassenen belemmert om de werkelijkheid even fantasievol als toen te beleven. Van jongs af leert een mens aan alles een betekenis te koppelen. Dit biedt houvast en zelfvertrouwen, maar kan ook leiden tot vastgeroeste denkpatronen. Zou de mens zijn 'rol' in het leven niet creatiever kunnen spelen, als hij zich hiervan weet te bevrijden en de dagelijkse realiteit met andere ogen kan bekijken?

Choreographer Bruno Listopad's name cropped up many times during the meetings of the selection committee of the Nederlandse Dansdagen, and it was difficult to make a choice from the productions he has created with Korzo productions, Dance Works Rotterdam and the Dutch National Ballet.

Unfortunately, it proved impossible, owing to practical considerations, to stage one of these productions. Nevertheless, Bruno Listopad will be represented at the festival with an installation from the production Fairy Tales Reconfigured.

As the title suggests, Listopad found the inspiration for Fairy Tales Reconfigured in the world of fairytales. Thinking back to his childhood and the fairytales he read, Listopad began to wonder what stops us adults from experiencing reality with as much imagination as we did back then. From an early age, we all learn to attach a meaning to everything. This gives us a firm footing and self-confidence, but can also lead to ossified patterns of thought. Could we not fulfil our 'role' in life more creatively, if we were able to free ourselves from such constraints and see our everyday lives through different eyes?

Opening Limburgse Dansweek

Edward Clug – Requiem for two chairs – Station Zuid

Huis van Bourgondië

za 07.10.2006 – 17:00u / zo 08.10.2006 – 13:00u – €12,00

Opvallend in de voorstelling Requiem for Two Chairs is de muziekkeuze van choreograaf Edward Clug voor het Requiem van Mozart. De componist schreef het muziekstuk op zijn sterfbed en het is onduidelijk of hij het zelf ooit af heeft kunnen maken. Mozart tekende in deze dramatische compositie zijn laatste innerlijke strijd op. Ook choreograaf Clug neemt de innerlijke strijd als uitgangspunt voor Requiem for Two Chairs, een ontroerende solo vertolkt door de virtueuze danser Christian Guerematchi, die zich in een boksring afspeelt. Het stuk eindigt na 23 minuten op de achtste maat van het Lacrimosa, het moment dat de grote componist Wolfgang Amadeus Mozart overlijdt.

De Nederlandse Dansdagen presenteert deze choreografie ter ere van de opening van de Limburgse Dansweek, die dit jaar voor het eerst plaatsvindt.

De Nederlandse Dansdagen geeft ieder jaar het startschot voor de landelijke Dansweek. De zesde editie van de Dansweek vindt dit jaar plaats van 06.10.2006 tot en met 16.10.2006 onder het thema 'De Passie van Dans'. De Dansweek is een initiatief van de Collectieve Danspromotie.

Het huis voor de Kunsten Limburg nam het initiatief voor de Limburgse Dansweek.

choreografie **Edward Clug** – danser **Christian Guerematchi** – muziek **W. A. Mozart**

A striking feature of the production Requiem for Two Chairs is the music chosen by choreographer Edward Clug: Mozart's Requiem. The composer wrote this piece of music on his deathbed and it remains unclear whether he was able to complete it himself. In this dramatic composition, Mozart presents his final inner struggle. Choreographer Clug also takes the inner struggle as the starting point for Requiem for Two Chairs, a poignant solo performed by the virtuoso dancer Christian Guerematchi, and set in a boxing ring. The piece ends after 23 minutes, in the eight/four time of the Lacrimosa, the moment the great composer Wolfgang Amadeus Mozart dies. The Nederlandse Dansdagen present this choreography in the context of the Limburgse Dansweek. Every year, the Nederlandse Dansdagen is the kick-off for the national Dansweek. This year, the sixth Dansweek takes place from 6 through 16 October 2006, with the theme 'The Passion of Dance'. The Dansweek is an initiative of the Collectieve Danspromotie.

Limburgse Dansredactie

Het ckv-project van de Nederlandse Dansdagen vindt dit jaar voor de tweede keer plaats. Waar vorig jaar de CKV-leerlingen de redactie vormden van het Limburgs Dagblad, krijgen ze dit jaar de kans zich om een echt televisieprogramma te creëren. Onder leiding van een professionele redacteur van L1 Televisie bepalen de jongeren zelf de inhoud van een televisie-item met als thema 'dans'. Zij gaan op pad om korte reportages te maken over danstraining, verschillende stijlen, mensen die als hobby of professioneel met dans bezig zijn. De reportages worden uitgezonden op L1 Televisie in het programma in Ratatoej.

Uitzendingen items Nederlandse Dansdagen in het programma Ratatoej
18, 22, 25 en 29.09.2006 / 02.10.2006 en 06.10.2006

De Limburgse Dansredactie is een initiatief van de Nederlandse Dansdagen en L1 Televisie en komt tot stand met een bijdrage van Gemeente Maastricht.

Met dank aan: Henk Jacobsen, Ruud Stikkelbroek, Bonnefantencollege (Arjen van Prooijen), Stella Maris College (Huib de Koning), Porta Mosana (Christie Hupkes), Sint Maartens-college (Willie Arets), Porta Havo Mosana (Suzanne Gielen)

Every year the Nederlandse Dansdagen initiates an educational project. Whereas last year, the students formed the editorial team of regional daily het Limburgs Dagblad, this year they will have the opportunity to create a real television programme.

Under supervision of a professional reporter from L1 Televisie, they young people will themselves determine the content of a television item on the topic of 'dance'.

They will then go out to make short reports on dance training, the different styles, people who dance as a hobby and those involved in professional dance.

The reports will then be broadcast as part of the Ratatoej programme on L1 Televisie.

Broadcast of Nederlandse Dansdagen in the programme Ratatoej

18, 22, 25 and 29 September, 2 and 6 October

Maastricht Danst! Danst u mee?

o.l.v. Peggy Olislaegers

Vrijthof – zo 01.10.2006 – 13.00u > 17.00u

Een week voor het festival, op de koopzondag van 01.10.2006 vindt de tweede editie van Maastricht Danst! plaats. Het Vrijthof vormt voor één dag een danspodium en u bent van harte uitgenodigd om mee te dansen.

Bekende Nederlandse choreografen hebben speciaal voor Maastricht Danst! twee korte dansen ontwikkeld die u stap voor stap krijgt uitgelegd, net zolang tot iedereen de dansen beheerst.

Een DJ draait de hele middag aanstekelijke dansmuziek en de dansen worden afgewisseld met special acts van tango, hip hop, salsa, streetdance etc.

presentatie Peggy Olislaegers – DJ Vincent van de Velde

met dank aan Vereniging Binnenstad Ondernemers en alle dansscholen

Maastricht Danst! is een initiatief van de Gemeente Maastricht, VVV Maastricht en de Nederlandse Dansdagen.

A week before the festival, on Sunday 01.10.2006, the second Maastricht Danst! will take place. You are warmly invited to join in the dancing. Well-known Dutch choreographers have developed two short dances specially for Maastricht Danst!, which will be demonstrated step-by-step, until everyone has mastered them.

A DJ will play irresistible dance music all afternoon, and the dances will be interspersed with special acts featuring tango, hip hop, salsa, streetdance, etc.

Festivalcentrum

Theater aan het Vrijthof vormt het festivalcentrum van de Nederlandse Dansdagen. Het festivalcafé is de hele dag open en u kunt bij de **Uitbalie** terecht voor informatie over het programma:
Vrijthof 47
Maastricht
T 043 350 55 55
www.theateraanhetvrijthof.nl

*Theater aan het Vrijthof is the centre of the Nederlandse Dansdagen. The festival café is open all day and information on the programme can be obtained from the **Uitbalie**:*
Vrijthof 47
Maastricht
T +31(0)43 350 55 55
www.theateraanhetvrijthof.nl

Diner

vr 18:30 – 20:30u
za 18:00 – 20:00u
€ 20,00 p.p.
Theater aan het Vrijthof

Op vrijdag 06.10.2006 en zaterdag 07.10.2006 bieden wij in het souterrain van Theater aan het Vrijthof een diner aan.

On Friday 6 October and Saturday 7 October, we will be hosting a dinner in the souterrain of Theater aan het Vrijthof.

Gesprek van de Dag

za 07.10.2006 – 10:00u
zo 08.10.2006 – 10:00u
Theater aan het Vrijthof

Op zaterdag 07.10.2006 en zondag 08.10.2006 vindt om 10:00u het Gesprek van de Dag plaats, een talkshow van een uur met gasten over en naar aanleiding van projecten in het festival en ontwikkelingen in de dans.

On Saturday 7 October and Sunday 8 October, at 10.00 hours, Gesprek van de Dag will take place, a talkshow in which guests will talk about projects within the festival and developments in dance generally.

Uitzending NPS televisie

Zo 08.10.2006 – 17:00u > 19:00u
LIVE vanuit Theater aan het Vrijthof

De Nederlandse Dansdagen is een uniek samenwerkingsverband tussen het Directie Overleg Dans, Theater aan het Vrijthof en NPS Televisie.

De NPS maakt tijdens het festival opnamen in en buiten de theaters.

Op zondag 08.10.2006 presenteert NPS Arena een verslag van de Nederlandse Dansdagen voor het eerst live vanuit Theater aan het Vrijthof in Maastricht.

The Nederlandse Dansdagen is a unique cooperation between Directie Overleg Dans, Theater aan het Vrijthof and NPS Televisie. During the festival, NPS will be recording both in and outside of the theatres.

On Sunday 8 October, NPS Arena will present a report from the Nederlandse Dansdagen, live from Theater aan het Vrijthof in Maastricht.

Organisatie

Nederlandse Dansdagen

Reguliersgracht 70
1017 LV Amsterdam
info@nederlandседansdagen.nl
www.nederlandседansdagen.nl

Bestuur

Geert Dales (voorzitter)
Henk van der Meulen (vice-voorzitter)
Harald Moes (penningmeester)
Jacques Giesen
Jeanette Smit
Willem Wijnbergen
Yteke Waterbolk
Carole Muizelaar

Directeur Leontien Wiering

Festivalcoördinatie Jikke Beek
Productie Marishka van Loon, Nina Weber
Publiciteit Jikke Beek, Leonie Pamboer
Technische coördinatie Sam Tomlow Kamerbeek
Stage management Dennis Wevers
Speciale projecten Peggy Olislaegers
Met dank aan alle vrijwilligers.
Met speciale dank aan alle medewerkers
van Theater aan het Vrijthof.

Selectiecommissie

Paul Waarts (voorzitter)
Samuel Wuersten
Luuk van Eijk
Simon Dove
Leontien Wiering

De Nederlandse Dansdagen is een samenwerkingsverband tussen het Directie Overleg Dans, Theater aan het Vrijthof en NPS Televisie en komt tot stand met bijdragen van Ministerie van OCW, Provincie Limburg, Gemeente Maastricht, VSB Fonds, Stichting Pensioen Fonds ABP, Fonds voor Podium-programmering en Marketing, Vesteda, Het Norma Fonds en het Prins Bernhard Cultuurfonds.

O
N
D
E
R
O
C
S
S
I
M
L
T
U
U
R
N
E
I
J
M
S
C
H
A
P

Ministerie van Cultuur en Media

Cultuur en Media

provincie limburg

Colofon magazine

Redactie **Marcelle Schots**
Grafisch ontwerp **Esther Noyons**
Fotografie campagnebeeld **Annaleen Louwes**
Druk **Drukkerij Onkenhout BV**
Vertaling **Tekst|Support**

Fotografen programmaboek
Portretfoto's interviews – **Jochem Jurgens**
(met dank aan de Balie Amsterdam)
Gala van de Nederlandse Dans –
Bert Holtmann, Joris-Jan Bos,
Robert Benschop, Angela Sterling
Wings of Wax – **Joris-Jan Bos**
For Heaven's Sake – **Alcue Bett,**
Karel Zwanenveld
A Way A Lone – **Joris-Jan Bos**
Soulproject – **Anja Hitzenberger**
This is a picture of ... – **Adnan Hasovic**
4 on behalf of a whole – **Ton van Til**
Hypertopia – **Antoinette Mooy**
Requiem for two chairs – **Merlin Daleman**
Der rest ist Schweigen – **Hans Gerritsen**
E2 7SD – **Robert Benschop**
Ballads – **Deen van Meer**
FF REW 60.00 – **Maarten van den Abeele**
Wervel – **Jochem Jurgens**
Cry Love – **Antoinette Mooy**
Prijs van de Nederlandse Dansdagen
Maastricht – **Kees van Oorschot**
Movement[s] – **Jamain Brigitha**
Maastricht Danst! – **Antoinette Mooy**
Fairy Tales Reconfigured – **Robert Benschop**

walkins on sumsline